

Bilag til Illustreret Tidende

Søndagen den 29. September 1861.

Ugens Politik.

Den 29de Septbr. 1861.

hvorledes vil vort Fædrelands politiske Stilling være i Foraaret 1862? Vilde de internationale Underhandlinger, som nu skulle indledes med Tydskland, føre til et gunstigt Resultat, eller vil Underhandlingernes Traad bryde, saa at det bliver Sværdet, som kommer til at afgjøre Sagen? Der gives neppe en eneste af vore Statsmænd eller vore politiske Forfattere, der tør fordrøje sig til at give et bestemt Svar paa dette Spørgsmaal, og selv den fredsommeligste iblandt dem vil sikkert sige, at Klogskaben ikke mindre end den simpleste Selvsopfoflelsesdrift byder os, at være forberedt paa alle mulige Eventualiteter. Men forberede vi os da virkelig saaledes, at vi kunne oppebie Underhandlingernes Udsald med freidigt Mod og med den Overbeviisning, at vi have gjort Alt, hvad der staar i vor Magt for at sikre os Seiren, hvis vi atter skulle kæmpe med Tydskland om Slesvigs Besiddelse? Nutidens største Feltherre, Napoleon, har sagt, at enhver Forsvarskrig maa faae et for den Angrebne uheldigt Udsald, naar han ikke sikker sig Midlerne til ogsaa at kunne gaae angrebsviis tilværks. Den ved Regjeringens Nøge Foranstaltning befæstede Dannevirkestilling skal gjøre det lettere for vor Arme, at forsvare Landet mod et fjendligt Indfald; men hvor høit man end med Dette sætter dens Mod og dens Selvopoffrelse, vil det uden fremmed Bistand være den umuligste for sig selv at forsvare denne Stilling, hvis Tydskland vil anvende hele sin Overmagt imod os. Under almindelige Forhold tage krigsførende Magter rigtignok under Overveelse, hvorvidt de fordele, de kunne have af en Krig, faae i nogenlunde Forhold til de gjorte Opoffrelser. Men det er ikke Tilfældet her, hvor de folkelige Lidenskaber ere satte i Bevægelse, hvor det store Tydskland anseer det for en Uværdighed, at ydmyge det lille Danmark. Er Krigen først begyndt, vil den ogsaa blive forsat med Haardnakket, det kan man være overbevist om; en Seir tillands, hvor glimrende den end er, vil ikke kunne gjøre Udslaget, da Tydskland selv kan sende nye Hære imod os, og vort Angrebsaaaben er Flaaden, hvormed vi skulle blokere Fjendens Havne, ødelægge hans Handel og stoppe de Rigdomskilder, der sætte ham istand til at fortsætte Krigen. Det maa derfor gjøres et saare smerteligt Indtryk, naar to af vore Søofficerer, Capitain-lieutenant S. Lund og Lieutenant J. E. Tuxen, i Løbet af denne Uge ere fremtraadte offentligt og have stadfæstet, hvad man alt længe havde ymtet om, at Arbejderne paa Værfterne ere standsede eller i ethvert Tilfælde ikke drives med den fornødne Kraft af Mangel paa Penge; at Tydsklands Bestræbelser for at forskaffe sig en Flaade, hvor latterlige de end kunne tage sig ud i Stormagternes Dine, dog ere af en saadan Bestaafenhed, at vi ikke kunne være aldeles sikre paa, at have Overmagten paa Søen, og at vi alene kunne bevare denne Sikkerhed, „naar Materiellet udbiltesidtemindte ligesaa raff som Modstanderens, og naar der bydes Søfolkene et Baaben, til hvilket de kunne have Tillid og med hvilket de med Fortroening til et heldigt Udsald kunne gaae mod Fjenden.“ Vi erfare saaledes, at vort Angrebsaaaben, det Baaben, med hvilket vi skulde gjøre vore Modstandere tilbærlige til at slutte Fred, ved at tilføie dem nogle af de Lidelser, som vi maae bære under den os af dem paasførte Krig, bestynder sig i en mislig Forfatning og trænger til en fuldstændig Reorganisation for at opfylde sin Bestemmelse. Begge de ærede Herrer fortjene Tak og Baasjønneelse for deres aabne, mandige, frimodige Udtalelse, og at man har med practiske Mænd at bestille, ser man blandt andet deraf, at Capitain-lieutenant Lund ikke har taget i Betænkning at erklære, at Marinerne behøver fem Millioner Rigsdaler, medens Lieutenant Tuxen, støttende sig til Marineministerens tidligere Erklæringer, paaviser, hvorledes Pengene paa den mest hensigtsmæssige

Maade bør anvendes. Fem Millioner ere vistnok en betydelig Sum, men denne Sum er dog for Intet at regne, naar det gjælder om, at Danmark skal kunne bevare sin selvstændige og uafhængige Stilling i Nationernes Række, og Lieutenant Tuxen har fuldstændig Ret, naar han siger, at Folkets Repræsentanter aldrig have negtet og aldrig ville negte de til Landets Forsvar fornødne Midler. Den samme Tillid burde Ministeriet have næret og ikke slyngt Ansvar for at bruge de Penge, der være nødvendige til at fortsætte Arbejderne med al mulig Kraft; Ministeriet maa hende Nationens Billie, og ligesaa vist som Nationen ikke vil sive noget Offer for at forsvare sin Ret, ligesaa vist vil Folkerepræsentationen bevillige de dertil fornødne Midler. Ansvar for at have forsvaret Noget til Landets Forsvar er tungere at bære, end Ansvar for under overordentlige Forhold at have brugt en Million Rigsdaler uden foregaaende Bevilling.

En Artikel i „Le Moniteur“, der berettede, at man ventede endnu en kongelig Gæst ved Napoleon den Tredies Hof foruden Kongen af Preussen, fremkaldte det Rygte, at det var vor Konge, der agtede at aflægge et Besøg hos de Franskes Keiser. Dette Rygte viser sig imidlertid at være ugrundet. Hans Majestæt gæster atter Tyskland, for at tage Udgraaningerne i Zellunge i Tiesen, og det viser sig nu at være Kongen af Holland, der skal have en politisk Sammenkomst med de Franskes Keiser. Parisercorrespondenten i „L'Indépendance Belge“ bemærker i denne Anledning: „Jeg havde Grund til at betvivle, at Kongen af Preussen og Kongen af Danmark samtidig agtede at besøge Frankrig. Det vilde have været en høit betydningsfuld Begivenhed, thi i et saadant Møde vilde man have set det Løfte hos begge Parter, at gjøre Napoleon III til Bølgemænd i den dansk-tydske Strid. Men fra paalidelig Kilde erfarer jeg, at Kongen af Danmark først den 15de October vil komme til Compiegne (hvis han isærigt skal modtages paa dette Opholdssted).“ Skulde denne Correspondent have Ret, saa er Hemmeligheden bleven godt bevaret her hjemme; thi endnu har man ikke erfaret det Ringeste, der kunde betynde til, at Hans Majestæt agtede at foretage en Reise til Udlandet.

Den saakaldte folkelige preussiske Forening, oprettet af Junkerpartiet for at danne en Modvægt til Nationalforeningerne, har holdt et Møde den 29de Septbr. i Berlin. Dette Parti, der spiller en uheldig Rolle, fordi det hverken støtter sig til Folket eller til Regjeringen, søgte Trang til at give Livstegn, og nogle Medlemmer af yderste Høire i Herrehuset, Folk, som endnu holdt paa Fryggesystemet og som aldrig vilde glemme, at man har berøvet dem Jagtretten paa Andres Eiendomme, have sammenkaldt en Folkeforsamling i det Haab, at der blandt atten Millioner Preussere dog maatte være nogle ensfaldige Mennesker, og deri have de ikke taget fejl. Forsamlingsalen var virkelig propfuld, der var over tusinde Personer tilstede, og i Spidsen for dem saae man Grev Eberhard v. Stolberg, den samme, der for nogen Tid siden stillede sig i Spidsen for en Subskription med det Formaal, at forære Erlongen af Neapel et Gressfjeld. Den samme Greve Stolberg, hvis Ideal er en af hele den civiliserede Verden fordømt Tyrann, søger nu at stifte en Forening, i hvilken det preussiske Folk skal figurere. Og i hvilken Hensigt? Det er utroskligt, men det stæer, for at Folket skal bringe det feudale Parti ind i Kammeret og give det Leilighed til at modificere Forfatningen efter sit Hoved, saa at det af Partiet habede Ministerium kan blive styret, saa at Besiddelse og Løgn, Junkerne og Politiet kunne herse fuldstændigt ligesom under Baron v. Manteuffel. Men disse „Snaaberrer“ kunne dog let forregne sig trods alle Forsikringer af den forhenværende Redacteur af „Kreuzzeitung“, Herr Wagner, der fik Ordet efter Greve Stolberg. Hans Udtalelser gjorde ingen Virkning, da det er en bekendt Sag, at han for nogle Aar siden modtog et Gods af Junkerpartiet og altsaa er udbt til at følge dette Parti, hvis

Pligtanter han er efter Stabls Død, gjennem Lyft og Tvndt. Det er kun nogle Laugmestere, der have sluttet sig til ham; disse stikkelige Folk troe, at Junkerpartiet vil beskytte dem mod den saa forhadte Næringsfrihed, men Næringsfriheden vil alligevel i den nærmeste Fremtid vinde Seir.

Et Sideskifte til denne i Berlin afholdte høit mærkelige Forsamling danner den Fests, som henved hundrede Medlemmer af Rigsrådet i Wien gav til Væge for den østerrigiske Minister v. Schmerling. De forsikrede ham om, at han havde vundet deres Hjerter ved den skjæle Maade, hvorpaa han havde fastholdt sin Plan, nægtet denne dog var fuldstændigt mislykket. Enhver Statsmand har altid sine Venner, saalænge han er i Besiddelse af Magten, og han har ingen farligere Fjender. For en saa sneverhjerteret og pedantisk Mand, som Herr v. Schmerling, kunde ingen Opposition være saa mislig, som Bisatbet af en Mængde begejstrede Tydskere, der søgte at indbilde ham og sig selv, at det er ædelt og patriotisk, ja endog en sand national Triumph, at strides med Ungarn. Den Mand maa i Sandhed være aldeles usikkert til at være østerrigsk Conseilpræsident, som mener, at Diebliffet er gunstigt til at modtage lige Vælgenskninger. Man kan neppe sige, at Forslaget med en constitutionel Regjering er blevet anstillet, thi det som ikke engang saa vidt; men det var umuligt at regjere uheldigere ved Hjælp af en lovgivende Forsamling. Og det er ikke ubetvælsomt Keiserens og hans Ministres Skyld. De anstillede Experimentet uden at vide, hvilke Følger der besjelede Ungarerne, Polakkerne og Kroaterne. De udsorte Springet i Mørke og bleve sidende i Moradset; men man har ingen Grund til at betvivle, at de sukkede at Experimentet skulde lykkes, for at de selv kunde komme paa det Tørre. Det har nu vist sig, at Østerrigs store Bilande ikke ville have noget at bestille med et fælles Rigsråd. De eneste Dele af Keiseriget, som virkelig repræsenteres, ere de tydske og de iortydske Provinser, og de Udelelene have godtgjort, at et fælles Rigsråd er umuligt, eller i ethvert Tilfælde dog kun muligt, hvis Ungarerne ville deeltage heri.

Den Fasthed, som Herr v. Schmerlings Venner rose, bestod i, at han erklærede, at naar Ungarerne vilde blive borte, saa blev det deres Sag, Rigsrådet kunde godt bestaae foruden dem. Det lader sig høre i theoretisk Henseende, men praktisk viser denne Paastand sig at være aldeles falsk. Rigsrådet har nu været samlet i flere Maanedes uden at udrette det Mindste. Forsamlingen har ikke erhvervet nogen virkelig constitutionel Magt. Man har ikke forelagt den noget Budget eller nogen paalidelig Skildring af Finantsernes Tilstand, og den har ingen Control over den militære Udskrivning. Det er aabenbart, at den hele Plan snart maa opgives, hvis Ungarn ikke kan vinde, og Conseilpræsidentens Fasthed bestaaer netop i ikke at ville vinde det. Snart vil det være for silbdigt, og saa maa Østerrig atter bise sig under et reent militært Despoti, uden at Rigsrådet har ført til Andet, end at godtgjøre Herr v. Schmerlings fuldkomne Udygtighed, medens Verden har været nysgjerrig efter at erfare og Bilandene alt have talt om, hvad de forskjellige Provinser ville gjøre, naar Keiseriget styrter sammen. Det er meget vanstelligt at forudsige, naar denne Katastrophe vil indtræffe, og det vilde være overislet at paastaae, at Østerrig snart maa styrte sammen. Det er en stor Militærmagt, og Ingenting er sig, hvor længe Armeen vil kunne holde det opreist. Men da det har saa bittere Fjender baade indenfor og udenfor sine Grændser, kan en Arme neppe sikke dets Bestaaen, og vi betvivle ikke, at den Dag vil komme, da Habsburgernes Værling atter vil være Erkehertug af Østerrig eller maastee sige sine Arvelande et evigt Farvel. At der igjen er Tale om en Ministercrise i Wien svækker ikke, men besyrer snarere det her Udviklede; naar man ikke vil finde Frelse ved en Systemforandring, bliver man kun endnu mere tilbøielig til Personalforandringer, for dog at gjøre Noget.